

2000.05.17.

Légy, ne légy

A légy a magyar politika fontos szereplője. Egy alkalommal **Eörsi István** például leírt egy legyet, amint az télvíz idején szokatlan vendégként zavarta meg a szerző Pozsgay Imre miniszterrel folytatott kivándorlási beszélgetését. Az illetlen **Eörsi** aztán végül is maradt, és megfogta a ronda betolakodót, s a régi történet a rovar számára kínos véget ért. Nem úgy, mint azé a társáé, aki a minapi rekkenő májusi hétfői estén pofátlankodott be az Aktuális stúdiójába, hogy szőrös egyszerűségében kizárólag a csevegésre invitált Fidesz-elnök fején tudjon megpihenni.

Légy, ezt speciel Nagy Lajostól (az írótól, nem a királytól) tudjuk, négyféle van, vagyis „a zümmögést illetőleg a legyeket négy csoportra oszthatjuk, úgy mint szoprán, tenor, bariton és basszus legyekre”. Ez a hétfői – bár a képernyő szinte mindent érdemtelenül felnagyít – azonban nem tűnt muslincának, sőt kifejezetten természetes és hangzatos dongóként viselkedett. Rá se rántott a komoly témára, és mint a legtöbb élőlény, ez is pozitív hőérzetre vágyott. Jelesül az ívlámpák sugárzó melegét kereste, meg az ehhez kapcsolható születés előtti biztonságot, amit – csodák csodája – nem épp a szelídségéről közismert politikus közelében (mit közelében! rajta!) bírt megtalálni. Meglehet persze, hogy egyszerűen csak egy bátor légy volt. Vagy amolyan kitelelt, de mostanra már megfáradt öreg zümmögő, akinek tényleg minden mindegy, és az a nyugalom, amit így élete vége táján egy röpke pillanatra a magas kobakon élvez, megéri a kockázatot. Legfeljebb agyoncsapják, na és? Egyszer úgy is vége, s ez legalább méltó befejezés. De az sincs kizárva, hogy latinosan művelt, Fidesz-vezérekből naprakész rovar volt, aki tudta: aquila non captat muscas: sas nem kapkod legyek után.

Vagyis hogy az egész irdatlan nagy stúdióban, ahol leszállt, ott van ökelme a legnagyobb biztonságban.

Akár így, akár úgy (végtére ki lát a legyekbe?) a meghívott vendég rezzenéstelen arccal fogadta a hívatlan vendéget, nagy önuralommal tűrve a dongó pimaszságát. És ez különös. Kiváltképp azok után, hogy az utóbbi időben a Fidesz elnöke gyakran kifejtette, mennyire nem szereti a nyüvek, hernyók és hasonló hemzsegek világát, sőt nem titkolt célja, hogy ellenük – természetesen az esztétikusabb biológiai egyensúly érdekében az utolsó leheletig harcoljon. És lám, amikor a felsorolt gusztustalanságok egy felsorolt példánya nagy nyilvánosan a hajzatára telepszik, sehol egy hirtelen, meggondolatlan mozdulat, még csak egy bajuszrángás se, egyáltalán semmi.

Bizonyos elemzők ebből most bizonyára arra következtetnek, hangsúlyváltás készül a Fidesz légypolitikájában. Íme, mutatnak rá, az eset is jelzi, hogy a szó csak hang, és a mikrofon meg a nyomdafesték annyi mindent elbír, de megint más a tett, a cselekedet. A merészebbek netán még arra is gondolhatnak, a legnagyobb kormánypárt időközben rájött, hogy kissé elvetette a sulykot, – merthogy politikailag nem gazdaságos az ellenzéket ennyire túlgúyólni. Hiszen ha túl erős a tónus, túl vad az ellenséget riogató harci festék, némi jogos önsajnálát még a legutolsó pondróban is feltámadhat, s felhorkanhat, mondván, no nem, annyira azért nem lehetek gonosz, amennyire ezek meg akarnak „ölni”. Továbbá ki tudja, hogy az efféle kirohanásokra hányan kapják fel a vizet, hány rendes élőlény érti magára a pondró elnevezést? Végtére a választópolgárok a piár tankönyvek szerint csökkent értelmi képességű egyedek, akik egyfelől ugyan némi negéddel elcsábíthatók, másfelől épp ezért a

félreértéseket se tudják egykönnyen elkerülni. És amikor járva a bűnös hazát azt mondja az ember, hogy „ezek a nyüvek”, ugyane lendülettel mégse tarthat az érintettek körét egyértelműen tisztázó névsorolvasást.

Más szóval, a stúdióbeli kivégzésnek meg lett volna a maga középtávú nemzeti rizikója.

Okos önmérsékletében ugyanakkor az is nagyban segítette a politikust, hogy ez alkalommal a nyüvek, a maguk szokásos borzalmasságukban nem is igen kerültek szóba. Csupán mellékesen kapták meg a lesújtó jelzőket, úgyhogy otthonaikban nyűgyeireikkel kissé túlreszkették a szóban forgó kései félórát a képernyő előtt. Most inkább csak a (később lenyelendő) féregirtó jó barátról, meg az önállósodó, rakoncátlan kicsi szövetségesről esett szó, ami ugye nehezebb feladat, mivel jó politikus a hozzá elvileg közel állókat ilyenkor csak szőrmentén dorgálhatja. Az elnök úr ekkor már nem is szerepelt olyan okosan, bár éles eszűen rávilágított a háttérben munkálkodó ellenzéki kócerájra, mely nem ártall pártja és az MDF közé éket verni. Szavaiból úgy tetszett, hogy a feszültség azért keletkezett, mert a különböző polgári huzalokat addig dörzsölték aknamunkában a pondrók, hogy abból szinte törvényszerűen kisülés következett. Ergó, az is a nyüvek rovására írható, hogy az MDF nem mutat nagy kedvet a Fidesz bendőjében berendezkedni. Pedig – és ezt az elnök úr politikusnál ritka őszinteséggel most sem titkolta – ez lenne a nyüvek elleni közös keresztes hadjáratban Dávid Ibolyáék egyetlen testhezálló, méltó feladata.

Magyarán, ez a kemény ezredvégi úr azt üzenté kispárti szövetségesének: felejtsd el a múltat. Itt a szánk, erre ússzál. S egyáltalán: ne légy!

GALLÓ BÉLA